פ"ן - דקדמה מאמר מהרל מפראג

1) בזמן מתן תורה - ברקי אלוה מאמרל: בי שבועל ישראל חלדה ומסיים כלה הקדר ונו'

2) מדרש שאהל הקדר לא נתקיים אלא לו - כנס"י - היינו עבודתיהם הלשון תבונה ויסודו חלות = תפקיד הכלי.

3) לא דבר: חומר - צורה - חבלית - כל אמרות: חומר - מחשבה; צורה - חבלית - בהשפעתו של הרבים.

4) ובן הנדפס: חומר = מקור השפעתו; צורה = מעבדתו ושלמו;

5) ובן כנס"י: חומר = אין אי הכרעה ויעק. צורה: בישראל רחמים גומלים.

6) ובן השבת: החומר מבטא השבת שהיום שביתה מלאכה המורה על קשר העולם ישמאין; צורה = שקשת החכמה והתורה, שהשבת שאר עולים בתורת הנפש ---
(ונמצ: שבת וינפש - השביתה מתאוות הנפש) ותכלית השבת = מעין עולם הבא

7) ובה מין בנצלם - לון שיום ה' בע' יום ב' וכו' בלוה ויום שיום ב' בע' בזמן. ולוה בהבנת של יום נשלם ד' ברוכה מסוימת שמנים שיתלוה אחת עולם. בכ' יום זה = שמים ואדמה יום ה' הקדש, יום ב' - עפ"ל פרכה. ומכולם - הלל לה', השמים מספרים כבודו וכו' - ועולם השבת לא נברא בלום ומאין הלל לה' ד' הנאות הימה טעמה השבת לא נמתג...
והתשובה: מה כנס"י שמאמר זות השבת יהלל שם ה'

8) ולה ומה: עבודת זות יום השבת בקשה, שלא יהי סתם שוקט ושבות מלאכה ולוה גם בעבודה הנפשית, קבשה תוכיות והתעבדות כוחות הנפש. ומה - לחבלית.

9) ולכן השבת, וזלתי מנמה שזומרים זמרה וזמר... ומי נמנע לשבוק מיוחדאותם ולשון: כל ישמעון שלהם חלק לעה"ב (~~[illegible]~~) שלה ומנמ בולם בבוקים. ... נבר מטרי (= חומר); וזמרה לומרים זמרות, מילי בחסד ובמנה (= צורה) ולסוף: נבה הקדה לעבות זות ישמעון, כלו לעה"ב (= חבל ומ)

הם הם מלוכנן ב"ה ה"ה.
לון מדקים ולא נמן ולוה מ"ב של ולוש ראתי:
יחוי עולם נטו בתוכנו.